

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Irritació i tensió

De la crisi sanitària a la catàstrofe econòmica

A mesura que hem anat entrant en la segona onada de la pandèmia el Govern ha dictat restriccions a l'activitat ciutadana i comercial mentre reclama la màxima responsabilitat al conjunt de la població.

De motius per a la inquietud no en falten.

En vista del panorama preocupant d'augment de les infeccions i els ingressos hospitalaris, les autoritats sanitàries veïnes, i també les nostres, exigeixen a la població, una vegada i una altra que restringeixi la vida social, que limiti els desplaçaments, que s'oblidi de bars i, gairebé, de restaurants. I la majoria obeeix aquestes ordres, resignats o de mala gana.

Som molta gent que acatem el que ens manen, encara que cada dia estem més farts que encolomin el rumb de la pandèmia a la ciutadania, majoritàriament disciplinada.

Per això, la pregunta obligada seria aquesta: compleix l'Administració la seva part?

Doncs no gaire. Han deixat que passessin més de tres mesos (del juliol al setembre), tot i que el rebrot tardoral estava cantat, sense adoptar les mesures que exigia el moment. L'Administració podria fer més i fer-ho millor.

I hi ha temors que els mecanismes de compensació previstos per a sectors com el de la restauració, ara sacrificat, seran insuficients.

El desconcert és colossal. Sembla que el Govern se la campa com pot. La irritació creix. I

també el malestar. El sector sanitari està cansat i els que s'estan arruïnant s'enfurismen.

Tot són imposicions, normes, restriccions, confinaments.

Em pregunto, com ho feia Antoni Puigverd la setmana passada a *La Vanguardia*, si de debò creuen que una crisi com la del coronavirus es combat només amb restriccions.

Després d'haver, durant la primera onada, donat la prioritat a la salut sobre l'economia aturant l'activitat empresarial i professional i tancant les esco-

De veritat creuen que aquesta crisi es combat només amb restriccions?

les, ara sembla que s'ha volgut buscar un equilibri entre unes mesures sanitàries per frenar o reduir les contaminacions i la necessitat de preservar tant com es pugui l'activitat econòmica.

Tot plegat dona la impressió que el Govern acompanya i pateix els esdeveniments sense haver aprofitat del parèntesi de l'estiu per treure les lliçons sanitàries de la primera onada.

El coronavirus va començar com una crisi sanitària, però ara ja és una veritable catàstrofe econòmica.

A aquest ritme, ni tenim salut ni tindrem economia.

Mentre, cada setmana arriben senyals evidents que, com

la salut i com l'economia, la democràcia està en perill.

Al Consell General, la setmana passada, seguia aquesta inacabable fira de baralles d'egos sobredimensionats.

No s'ha de tenir por a debatre, que és precisament argumentar per no barallar-se. Però aquesta actitud ha brillat per la seva absència tant a la Comissió de Sanitat com a la sessió de control al Govern.

En aquestes circumstàncies el paper dels mitjans de comunicació, escrits i audiovisuals, esdevé cabdal, tot i la distorsió de la cridòria anònima digital.

Llastimosament la confusió creix i els demagogs, els aprofitats i els profetes de l'autoritarisme i la ignorància tenen barra lliure.

Aquesta polarització política ha propiciat una aproximació a la pandèmia presidida per la lluita constant i la rancúnia progressiva.

Aquesta lluita és malsana i perjudicial per al conjunt del país.

Seria molt convenient que cessés com més aviat millor la picabaralla contínua i se substituís per iniciatives més constructives o, almenys, més útils a l'hora de contenir una malaltia que continua estenent-se.

El Govern i l'oposició haurien de ser conscients que les coses es poden fer més bé i s'han de fer més bé.

S'han d'exigir a ells mateixos tant o més del que exigeixen a una ciutadania ja molt perjudicada.